

Tarihin İçinden Bir Fedakârlık Örneği

Yavuz BAHADIROğLU tarafından yazıldı.

Pazar, 19 Mayıs 2024 13:18 -

Her türlü ihanetin kol gezdiği dünyamızda, tarihin içinden bir “vefa” örneğini sizlerle paylaşmak istiyorum...

Olay şu...

Cihan Padişahı Kanunî Sultan Süleyman, şehzadelerin sünnet düğünü münasebetiyle devlet ricaline bir ziyafet veriyordu...

Ziyafetin ortalarına doğru arz odası yakınında bir patırtı koptu...

Güröl güröl bir ses şöyle haykırıyordu:

“Beni Hünkârımdan koparamazsınız! Biz serhat beyiyiz. Beç önlerinde kılıç sallarken itibarlıydık. Kılıç yerine baston tutunca gözden mi düştük?”

Vezirler korkuyla bakışırken, Padişah, sesin sahibini düşünüyordu. Sesi tanır gibi olmuştu.

Viyana kapıları geldi gözlerinin önüne, “Ya Allah bismillah” diye haykırıp kılıç sallayan serhat yiğidi Osman Bey’i hatırladı:

“Tez huzura alın” diye emretti, “Serhat kulu bekletilmez. Biz babadan böyle gördük.”

Bağıran adamı içeri aldılar...

Yaşlı bir yeniçeri çorbacısıydı...

Bir elinde çıkın, bir elinde baston vardı.

Bastona dayandığı halde topallıyor, zahmetle yürüyordu.

Sultan Süleyman, görür görmez adamı tanıdı. Vatan için bin kere ölmeyi göze alan fedakârlardandı. Ayağa fırladı: “Osman’ım, serhat beyim, baba yadigârım!..”

Adam, yumruk olup genzini tıkayan hıçkırığı saldı:

“Çok şükür unutulmadık!” diye mırıldandı.

Padişah, gözlerine inanamıyordu. Viyana kapılarını tek başına zorlayan doksan kara okkalık serhat yiğidi Pehlivan Osman’a ne olmuştu böyle?.. Nasıl bu derece zayıflamış, ihtiyarlamış, tanınmayacak hâle gelmişti?

“Hele otur, dinlen” dedi, “Anlat ki, neler oldu?”

Osman Bey oturmıdı. Bastonuna dayanarak konuşmaya başladı: “Viyana önlerinde yaralandık, bastonsuz yürüyemez olduk. Anlayacağınız artık bizden serhat kulluğu geçmiş ola...”

Bir çıkın açtı, içinden işlemeli bir altın kâse çıkardı, Padişah’a uzattı:

“Bu kâse, sizin, Şahin Bey’e armağanınızmış. Şehit olurken bana verdi. En kıymetli malım budur. Şehzadelerimiz efendilerimizin sünnet düğünlerine armağan olarak getirdim. Gerçi sunulan hediyeler karşısında bunun bir ehemmiyeti yok; amma benim de verebileceğim başka bir şeyim yok. Kabul buyurunuz, Hünkârım...”

Sultan Süleyman kâseyi aldı, evirdi çevirdi. Bunu Şahin Bey’e verdiğini hatırlıyordu.

Gözlerinde nemli bir hüznle Osman Bey’e döndü:

“Aldığım hediyelerin en değerlisi budur, Osman’ım” dedi, “Hepsine bedeldir. Çünkü bir serhat yiğidinin yegâne kıymetli malıdır.”

Geri uzattı:

“Aldım, kabul ettim; lâkin bunu tekrar sana hediye ediyorum! Padişah hediyesini çevirmek töre değildir. Şimdi artık sofraya otur. Hep birlikte taam edelim.”

Zorla sofrasına oturttu. Birlikte yemek yediler.

Osman Bey müsaade isteyince kucakladı:

“Bak a Osman’ım” dedi, “Sakatlığı bahaneyle ceng-u cidalden uzak durma. Çabuk iyileş. Serhat boyları bizi bekler. Yine birlikte kılıç sallayacağız!”

Bu söz Osman Bey’i diriltti, canlandırdı, Padişah huzurunda olduğunu dahi unuttu. Bastonunu

Tarihin İçinden Bir Fedakârlık Örneği

Yavuz BAHADİROĞLU tarafından yazıldı.

Pazar, 19 Mayıs 2024 13:18 -

kılıç gibi havaya kaldırarak gürledi:

“Birlikte kılıç sallayacağız!”

İhtiyar vezir Pir-i Mehmet Paşa, gördüğü tablo karşısında gözyaşlarını tutamamış, başını ellerinin arasına alarak, “Bu ne büyük fedakârlıktır Allah’ım!..” diye diye ağlamaya başlamıştı. O ne zamanlardı öyle? Kimse kimsenin fedakârlığı üzerine saltanat inşa etmezdi!

Şefkat, merhamet, sevgi, saygı, fedakârlık gibi en değerli duygularımız, kimi zaman siyasetçiler, kimi zaman ticaretçiler, cemaatçiler, kimi zaman da devlet tarafından o kadar yerli yersiz kullanıldı ki, kullanıla kullanıla duygularımız aşındı, yalama oldu!

Bize fedakârlık dersi verenler kendi arzularından hiç fedakârlık etmediler, dünya saltanatından vazgeçmediler, bizim fedakârlıklarımızla ulaştıkları yüksek makamlardan bize küçümseyerek baktılar, verdikleri sözleri tutmadılar, vaatlerini yerine getirmediler. Tabii bize de sormak düştü:

“Ben bu fedakârlığı neden yaptım?”

Öylelerini tanıyorum ki, “dâvâ”sı uğruna (bu din olabilir, tarikat, cemaat, siyaset, hatta futbol takımı bile olabilir) yıllar boyu emeğini, yüreğini, malını ve canını ser sebil etmiş... Yememiş yedirmiş, giymemiş giydirmiş, demir âsâ, demir çarık bütün memleketi karış karış dolaşmış, dâvâsını anlatmış; yaymaya, taraftar kazanmaya çalışmış... Sonraki gelişmeleri gözlemledikçe de aldatıldığını, kandırıldığını düşünmeye başlamış... Kızmış, kırılmış, küsmüş, incinmiş...

Duyguları paramparça olmuş...

En paramparça duygularımızın başında ise, şu “fedakârlık” duygusu geliyor...

“Davan için az maaşa çalış, fedakâr ol” derler, buna ilişkin âyet-hadis okurlar...

“Şuraya git, çalış, bize taraftar bul” diye, çoluğundan çocuğundan ayırıp bilinmezlerle gönderirler insanı, bu konuda da Âlişân Efendimiz’den ve İslâm büyüklerinin hayatlarından bir sürü örnek verirler...

“Elinde-avucunda ne varsa dâvâna sarfet” derler, İslâm tarihinden çuvalla misal zikrederler.

Kullanıldığınızı bir şekilde fark etseniz bile, vakit çok geçtir: Atı alan çoktan Üsküdar’ı geçmiştir.

Evet, zaman zaman kandırıldık, kullanıldık, incitildik, sömürüldük, ama varlığı “insan” yapan değerli duygularımızdan vaz geçemeyiz...

Kısacası kırılıp dökülen duygularımızı yeniden yeşerteceğiz içimizde...

Her birimiz Serhat Beyi Osman gibi olacağız...

Yavuz Bahadıroğlu

Tarihin İçinden Bir Fedakârlık Örneği

Yavuz BAHADIROĞLU tarafından yazıldı.
Pazar, 19 Mayıs 2024 13:18 -

[Tweet](#)